

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números anteriors 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'75
Cuba y Puerto-Rico. 2.—Estranger, 1'50

LA VÉU DEL EMIGRANT.

En las épocas más agitadas de la nostra història, quan la vida del pacífic ciutadà estava amenassada per tota mena de perills, s' havia observat à Espanya la corrent destruïdora que desola 'ls camps y despobla las ciutats, produint de continuo la emigració de les forças més necessàries a la prosperitat del país.

De tots los ports d'Espanya surten cada dia barcos carregats de famílies treballadores. Pobles enters, com algun de la província de Málaga, quedan totalment deshabitats. Altres n' hi ha, com algun de les illes Balears, que fan gestions ab lo govern de la República argentina, demanantli las condicions medianas quals serán acollits y se 'ls establirà en l' interior de aquell extens pais.

Això no s' havia vist mai.

Avants emigraven los individuos; avuy emigran los pobles.

Avants l' individuo emigrava impulsat per l' esperit aventurer, que li feya entreure facilitats d'enriquirse que no trobava dintre de la seva patria.

Pero avuy las bandades d'emigrants fujen d'Espanya acossats per la miseria y la desesperació.

Per això, fa pochs días, al allunyarse un barco de un cert port de la costa andalusa ressonava en boca de aquells sers esqualits un crit horrible qu' es una verdadera blasfemia, lo crit sacrilech de «Mori Espanya!»

«Mori Espanya!»

Es á dir, morí aquesta terra ahont hem vist la llum de la vida, aquesta terra que guarda 'ls ossos de nos pares, aquesta terra compenetradà ab la sustancia dels nostres cosos.

Y per què?

Senzillament perque aquesta terra, capás per contenir doble y triple número de habitants, ni tan sisquiera pot sustentarnos.

Perque hem apurat tots los recursos, y no podem menjar.

Tenim fam y no sabém cóm apagarla. Sentim fortes ganas de traballar y no trobem feyna en lloch.

Lo cultiu de las terras no remunera l'estors del agricultor. Tota mena de plagues, casi cada any una de nova, se ceban en las migradas culturas, y l' pagés apenas logrà reunir lo necessari pera satisfer las contribucions cada any més devoradoras, en competencia ab aquelles plagues.

Centenars de milers de fincas que siguieren avants lo goig y l' recurs de modestas famílies, avuy han caygut á

mans de l' Estat, que las ha escanyadas. Desde qu' ell las posseeix, no produheixen ni per ell, ni pels altres. L' industria en tan corra la mateixa sort de la agricultura. També l' industria coneix plagues tan terribles com la filoxera, com lo mildiu, com la llagosta. La llagosta de la burocracia, que ni fa, ni deixa fer; lo mildiu dels tractats de comers que l' entregan indefensa á la invasió dels productes extrangers; la filoxera de una administració detestable, perversa, que se li xucla l' ànima...

¿Quin ha de ser lo resultat?

La paralisió, la crisi, lo tancament de las fàbricas, la falta de traball, la miseria, y per si de festa, l' emigració.

**

Y en tan marxan los que serveixen per produhir, los homes sans y robustos, nervi de la prosperitat dels pobles, se quedan los que consuman y devoran. S' escola la sanch y la linsa permaneix dintre del cos.

La emigració es una especie de suicidi. Los desesperats, en lloch de clavarse un tiro, emigran.

Prou saben lo que 'ls espera á l' altra banda del mar: l' abandono, una vida de traball, major guany que aqui, es cert, pero també major gasto. Més de un y mes de dos pagarán ab la vida la resolució de allunyarse de la mare patria.

¿Pero, per ventura, no 'ls costaria la vida igualment sa permanencia en Espanya?

Mentre tan proban nous medis de sostenirse; mentre tan donan aliment á la esperansa.

—Pitjor que això—diuen al marxar—no hi ha més que la mort, y morir á Espanya ó morir á Ameríca, lo mateix té.

**

Fins ara sols los pobles, com Italia, que veyen se forcats á conservar lo rango de grans potencias, cauen postrats sota l' pes de un exèrcit permanent insuportable; sols los pobles condemnats per la seva situació y per la seva historia á fer forsas de flaquesa; sols aquests pobles donavan vida á una emigració considerable.

Per què Espanya, tan independent, tan agena á totes las qüestions paventosas que han de ventilarse en una pròxima guerra, perque Espanya que pot prescindir de gastos colossals y abrumadors, ha de sufrir las mateixas conseqüencies, veyen se cada dia més pobra, més desvalguda y despoblada?

Que ho estudihin los homes encarregats de dirigirla.

Y veuran la necessitat de aplicar tofas las seves forsas á la restauració del pais, en lloch de gastarlas tantament en baralles de política menuda que á res conduheixen.

Que ho estudihin, y comprendrán fácilment lo porvenir que 'ls espera.

Els també haurán d'emigrar, quan ja á Espanya no quedin espanyols, y per cert qu' ells, acostumats á la política nostra, tenen menys porvenir á Ameríca, que un bon fuster, un regular manyá ó un intelligent mestre de casas.

P. K.

LO PENDÓ.

SONET.

Si t' acut altre cop torná á Granada,
no hi portes lo pendó de Barcelona
que com la sort apar que t' abandona
te valdrà al tornar una xiulada.

Lo pendó que has de dur, altra vegada
al exhibir de nou ta gran persona,
ha de ser com à tèva, cosa bona,
y que t' deixi la fama ben sentada.

Ab comptes d' acreedors, d' aquells de marras
formas l' escut, sent tú lo primer pal,
los tres restants, d' entre los teus agarras
en Fontrodona, en Sol y en Nas Vidal,
y enarbola 'l pendó dels quatre barras
al cim més alt de la ciutat Comtal.

LO MARQUÉS DE OLOREUЛА.

A representació de la província de Tarragona en lo Congrés està reduhidà á la menor expressió possible.

Al diputat per Roquetas lo nombran governador de província y queda vacant lo districte. Pel mateix motiu queda vacant temps endarrera lo districte de Gandesa, per haver sigut nombrat governador de Navarra 'l Sr. D. Antón Torres.

Y 'l seu germà D. Pere Antón, diputat per la circunscripció de Tarragona-Reus, abandona 'l càrrec al ser nombrat director general de Política. Després se fa eleger per un districte de Girona y torna á abandonarlo per la secretaria del Gobern civil de Cuba.

Pero senyors gen qui país vivim?

¿Qué son los politichs que aixís procedeixen, politichs ó gimnastas?

¿Qué son los districtes? ¿Districtes ó trampolins?

¿Y 'ls electors han de permetre que aixís se jugui ab la seva representació?

Los electors:—Nosaltres no permetém res. Ells mateixos s' ho fan y s' ho desfan, s' ho arreglan y s' ho desarreglan.

Lo dia 14 de juliol, més de la meytat de la població de Metz subjecta avuy á la férula de Alemanya, va trasladarse á Paris.

La cabra sempre tira al mont.

L' Alsacia y la Lorena tiran sempre á Fransa.

No cal que hi dongan voltas: en Cánovas es un geni... Es á dir, un geni... Es un mal geni.

Se tracta del célebre conde de Benomar que trobantse d' embaixador á Berlin, cobrava 'l sou del govern fu-

sionista y enterava secretament de tots los assumptos al jefe dels conservadors.

Va descubrirse la cosa y van entaularse procediments criminals contra un funcionari públic tan poch respectuós ab las obligacions inherents a la seva carrera.

Un dels magistrats del Tribunal Suprem, considerant que D. Anton es un espanyol diferent de tots los demés, va escriureli una esquela demandantli hora per anar a casa seva a rebreli una declaració.

Y D. Anton, prenentse més fil del que li davaven, y ensilantse molt més de lo que devia, va exclamar en plé Congrés:

—Vinch aquí a manifestar, que jo no vaig a declarar.

Gran escàndol.

Perque la llei obliga a tots los espanyols a declarar davant dels tribunals tot lo que sapigan, exceptuantse únicament lo rey, la seva esposa, lo príncep herèu y l' regent del regne si hi ha regent.

Y com que D. Anton no es príncep de Asturias, ni regent, ni rey y molt menys reyna consort, de aqui que al dir qu' ell no aniria a declarar, vaja cometre una tremenda espatoxada.

Per això tal vegada s'ha repensat y a pesar de lo que havia dit ha comparegut davant del Tribunal.

Y un cop allà, ha dit qu' ell no tenia res que declarar, y que 'ls secrets d' Estat devian guardarse.

Vaya uns exemples de consideració als Tribunals de Justicia estan donant los conservadors...

Continua parlantse de l' idea que té 'l Papa de abandonar a Roma; pero la veritat es que passan dies y 'l Papa no 's decideix.

L'estàtua de Giordano Bruno se li ha atragantat; pero no 's mou.

Serà necessari que 'ls que n' han fet una 'n fassin cent. No es tan difícil ocupar totes las cantonades de Roma ab una estàtua ó altra que tinga la mateixa significació que la de Giordano Bruno.

La Iglesia, quan podia, cremava a tort y a dret, homes eminents que no havien cometes altre delictiu que 'l de pensar ab independència y 'ls de expressar francament lo que penavan.

Una legió d'estàtuas pot resoldre la complicada qüestió del Pontificat.

Diuhen alguns que volen passar plassa d' espavilats.

—En Sagasta ha de restablir lo sufragi universal? Espereulo sentats.

—Ah, si? Y per qu' no pot restablirlo?

Molt senzillament. Perque D. Práxedes ha sigut sempre l' enemic més acèrrim de las reformas democràtiques. Ho es per temperament, per tradició, per costum, per tot. En temps de la revolució, al parlar dels drets individuals ilegislables, los calificava de inaguantables. —Se 'n recorda?

—Me 'n recordo.

—Hi ha més encare. Quan governava l' esquerra, en temps de D. Alfonso, ell va ser la causa de que fracassés lo projecte de universalització del sufragi. Ho té present?

—Ho tinc pre-ent.

—Y vol que un home a qui 'l sufragi universal li ha repugnat sempre, l' estableixi?

—Si, senyor.

—No ho entench.

—Donchis es molt fàcil d' entendre. A mi també 'm repugnava l' oli de felxe de bacallà, y haventlo près per consell del metge, v' salvarme la vida.

La corrida del diumenge sigué molt regulareta. Los toros de Diaz donaren bastant joch, especialment lo quint qu' era un senyor torasso, més tossut qu' en Ruiz Zorrilla. Algun altre en cambi que prometia molt, no va cumplir. Exactamente com en Martos.

Dels matadors v' lluirse 'l Gallito, no sols al despatxar los dos toros que li tocaven, sino al donarlo quiebro, ajonellat, que causà com sempre l' admiració del public.

En Fabrilo demostrà valor y audacia. Matà l' últim toro, citantlo a rebre y aguantantlo.

Valentín Martí i bastant desgraciat.

A pesar de tot, lo públich, qu' era numerosos especialment a la sombra, sortí content del espectacle.

Se troba en la presó de Santander, camí del penal de Santoña, lo rector de Zangánez, condemnat a quinze anys de presidi per haver donat mort a la seva criada.

Desenganyinse, en aquest mon no 's pot fer bé. Condemnar a un capella a presidir! Y tot per qué? Per haver anticipat uns quants anys a la seva majordona la glòria del cel!

—Vaja, n' hi ha per tirar la teula al foeh!

CARTAS DE FORA—Algúns capellans amants de la camorra, quan verifiquen pel carrer algun acte públic del seu culto, ja no 's limitan a manar als transeunits que 's descubren, sinó que n' hi ha, com mossen Pere de Vilafranca que voldrian obligarlos a ajonellarse. Com si l' acatament a la religió hagués de imposar-se a crits y per medi de la violència.

En la mateixa vila, mossen Quimet va fer un sermó par-

lant de l' esclavitut y de la pobresa del Papa. «Ay, germans meus deya: a no ser les caritats que ha recullit, se moriria de fam. Feu donchs, un darrer sacrifici: los més pobres entreguin 10 céntims, los menestrals una pesseta, y 'ls rics un duro. Portemuhó a mí, que jo ho faré a mans del Papa.»

S'embra mentida qu' encara hi haja esquilats que digan aquestas falornias y llanuts que se la cregan.

La segona ensenyansa confiada pels neos de Cervera als Josefins, frares expulsos de França, va donar tan mals resultats, que de vint y tants alumnes que tenian, únicament tres ó quatre van guanyar curs.

En vista de lo qual pensan ara 'ls neos confiar dita ensenyansa als missioners del Sagrat Cor, y apesar de que aquests usufrueuen lo gran edifici de la Universitat, demanen que 'ls arreglin un edifici exprofés y que l' Ajuntament 'ls subvencioní ab la cantitat anual de 6.000 missas, olvidant aixís la promesa que havian fet temps endarrera, de donar instrucció, si se 'ls cedís l' edifici de la Universitat. Com més té la mar, més brama; com més teneïen los corps, més devoran.

CONFERENCIA... SECRETA.

ROCEDENT de Sant Sebastián, lo señor Romero Robledo arriba a Biarritz, y 's dirigeix precipitadament al cassino.

Es ja negra nit. La concurrencia s' ha escampat pels jardins, prenen la fresca, y dintre del edifici casi no 's veu ningú.

Allí s' encamina 'l pollo. Emprén a un mosso que fa cara de molt espavilat y li diu ab cert misteri:

—Qui está encarregat dels quartos del primer pis?

—Jo.

—Es cert que dos personatges te n' han demanat, per aquesta nit un de reservat?

—Sí senyor.

—Quànt te n' donarán del quart?

—Cinch duros.

—Pues, té, aquí 'n tens deu, perque 'm reservis lo del costat del d' ells.

—Que 's proposa vosté quedantse aquest quart?

—Res més que escoltar tot lo qu' ells diguin.

—Ah! Aixís quedó tranquil, acceptó 'ls deu duros.—

Al dir això el criat aplica l' oido al extrem del corredor.

—Calli! Ja son aquí; no hi ha que perdre temps. Entrí al quart desseguida.—

Don Francisco s' escorra cap al seu amagatall y 's presenta los dos personatges, que son nada més qu' en Martos y en Cánovas.

Agafts amigablement pel bras, se fican a la seva celda, y despès de tancar cuidadosament la porta, s' assentan y comensan a enrañonar.

—Aquí estarém tranquil, sense perill de indiscrecions diu en Cánovas.

—Y no tindrem de soportar las impertinencias de 'n Romero Robledo—anyadeix en Martos.

—Lo pollo, que està ja escoltant desde 'l seu quart, 's posa a riure entre sí.

—Això comensa bè! —murmura—veyam hont aniran a parar!

Los altres dos reprenen la conversació.

—Bueno—diu en Martos—aném al grà. ¿Creus tú qu' en Sagasta està en perill?—

En Cánovas fa una mueca.

—Home! no hem quedat en que si que hi està?

—Suposém, pues, que ja ha cayut. ¿Qui puja llavors?

—Això ni s' pregunta jo pujo.

—Y à mi, qu' m donas?

—¿Lo ministeri de Gobernació? ¿La presidència del Congrés?

—No: 'm quedo ab lo ministeri. Y 'ls démes llochs 'com se reparteixen?

—Tots seràn pels mèus amichs; pels conservadors anichs y veritables.

—Oh! 'y 's de la conjura? 'y 's que 'ns han ajudat ha moure escàndol? En Gamazo, en Cassola, en Sardoal, en Romero Robledo...

—A aquests se 's dona una puntada de peu: ara que ja 'ns han servit, no 's necessitén per res.

—Necessitarlos? no; pero 'vo's dir que ells no reclamarán?

—Y que reclamin! Ne farém fan cas com si sentissim ploure. Desenganyat; aquesta gent no es capás de fer res d' profit. En Cassola es un tanoca, en Gamazo un infelis, en Sardoal no mes té llengua...

—Y en Romero Robledo?

—A aquest, si tan barulò movia, li denariam alguna cosa sustancial: l' embajada de l' aris per exemple, y aviat li hauríam tapat la boga.

—Estás segur de que per la part del personal no hi haurà dificultats?

—Ni la més mínima. Jo ja 'l tinc a punt: exceptuat tu tots han de ser dels mèus.

—Estém entesos. Ara a esperar los aconteixements.

—Y a intrigar per tots quatre costats.

—Sortim a pendre la fresca?

—Sortim.

Los dos amichs abandonan lo quart, baixan al jardí y lo primer que v'uen es en Romero Robledo, que s' està plantant mirants els y sonrient.

—Hola! —diu en Martos. acostants hi—vosté per aquí?

—Nosaltres, lo fejam a Espanya á horas d' ara—anyadeix lo Mónstruo—. Y qué tal, qué tal!

—Bé—respon en Romero. —Pero ara suposin—vá dihent com si continués una conversa interrompuda—suposin que en Cassola no es un tanoca, ni en Gamazo un infelis; que en Sardoal té algo més que llengua y que jo no 'm contento ab una embaixada. —qué faran llavors vostés?

En Martos se torna groch y 's deixa anar sobre en Cánovas; en Cánovas se desmaya y 's tira damunt de 'n Martos,

y aguantantse l' un ab altre, acaban per rodolar tots dos de bigotis per terra.

Lo pollo al veure l' efecte de la seva andanada, se'n va rírent y fregantse las mans, y tort apartantse del jardí exclama:

—¡Pobres lassarros! Ab quatre sustos com aquest los hi faig perdre la poca xaveta que 's queda.

FANTASTICH.

LO QUE DIUHEN LAS CANYAS.

Per mirar si al camp olvida de la sòrt l' antic desvío, lo famós nebot del llo

es a fora d'as h

Tal vegada—pensa l' home—la tranquilitat dels boscos borrà 'ls pensaments foscos que m' comensan a assaltà.

Tot vestit de tela crúa, unes botas de batalla, un immens barret de palla y un bastó una mica antich, lo gran nebot té la faixa d' un comerciant de haveta, que 's ha retirat per rich.

Sota l' ombrà protectora d' una soberbia noguera, troba ealma placentera en las horas de més sol.

Y quan las cigalas xisclan en las branques d' una acacia, ell se plany de sa desgracia com si això li des consol.

Una tarda en que 'l pobre home sembla que no està de gresca, buscant un xich més de fresca, tira amunt, cap al torrent

Y sempre ab pensaments negres y alucinacions estranyas, s' assenta vora unas canvases que 'l guayan plàcidament.

Las canvases, que son germanas de las que trobà 'l rey Midas, se gronxan, produhínt, unides, un rum-rum com un sonris.

Lo seu rum-rum va en crescendo com un vent que va acostantse, y al últim, determinantse se posan a cantá això.

Nebot del teu oncle, soldat de cartró; escolta la nostra la nostra cansó.

Que tú tens espasa ningú ho creurà pas.

Si es cert que 'n tens una, vols dirnos qu' n' fas?

Las fôndas arrugas que surcan ta pell ja deuen contarte que vas fente vell.

Y tota la vida y en tants anys passats, qué has fet, sinó plauix per varios costats?

Quan era l' gran dia, en dia oportú; en lloc de ferfe hom va ferfe un ningú.

No sabs lo que hi scas, no sabs lo que vols: quan pensas fu' un acle.

No siguis polítich, qué tú no hi entens. perque no tens n'úmen, ni trassa, ni dents.

Cada hora que passas vas sent més petit..

Tanoca! Tanoca!

Al sentir semblants rírops, lo nebot, casi he ab febre, s'alsa y fug com una liebra, apartantse del torrent.

—Fins las canvases se me 'n burlan! fins las canvases! quina porra..

Y 'l home corra que corra, mit

fan las piadosas. Las cacerolas al foix y sus regresos l' arros sobre la marxa, que avuy pujan los aleys de D. Francisco, y no 'ls agrada esperar.

En efecte, alguns minuts després, l' Estat major del partit dels arrossaires passava la porta de Miramar. Total: un rejidor y una dotzena y milja de aficionats a sustituir als que s'han quatre anys que menjan, en la primera aplicació que 's fassa de la proposició Mellado.

Tots ells monàrquichs, desde l' arros als postres: sagastins tots ells desde l' Xampany à la copeta de Chartreuse.

Perque no se's i saben que diumenge era un gran dia pels que son monàrquics y sagastins à la vegada. Per una part era l' aniversari del natalici de la reyna y per otra part era Sant Praxedes.

Una verdadera casualitat: una significativa coincidència; per usar la frase à la moda del dia.

—¿Y es aquest lo partit constitucional de Barcelona? —preguntava un foraster que casualment se troava à Miramar —Son aquests los homes que han de fer la felicitat de la patria y la ditta de Barcelona?

L' endemà *El Barcelonés* respondia à la pregunta, diuent que s' havian limitat à celebrar una festa de familia.

Naturalment. Lo partit constitucional de Barcelona, salvant aquella part de homes coneiguts y significats, que 's mira les roses desde 'ls balcons del Circul de la Rambla de Santa Mònica, ha quedat reduït à una família poch numerosa. ¡Y quina familia, Verge Santa!

Sempre à punt de sentarse à taula. Perque allí, alrededor de la de Miramar, los comensals van pendre la resolució heròica de celebrar de igual manera tots los días de gala. Quants vegades à Montjuich fasen salva ab los canons, ells faran salva ab las ampollas de Xampany, en proba manifesta del seu fervor monàrquich.

Lo fervor monàrquich se demostra així. Com així també s' expressa l' sentiment que 'ls embarga, à conseqüència de la malaltia de D. Francisco.

En tots los brindis va recordarse el ciutadà benemerit, víctima del seu amor à Barcelona, que va obligar-lo a acceptar à pesar seu les xerinolas de Madrid y de Granada.

Tots los seus amics al brindar venien à dir lo mateix:

—Lo nostre partit es immortal! Per cada jefe que cau malalt, se presentan dotze soldats resolts à seguirlo maltingan de contraure la mateixa malaltia.

P. DEL O.

Un periódich de Madrid ha publicat los següents datus sumament interessants:

«Trobantse à la Casa de camp una de aquestes últimes 'ardes', van pésarse les personas de la familia real:

»Los pesos siguieren los següents: lo rey, 15 kilos; la reyna, 55; la infanta Isabel, 72; la princesa de Asturias, 24 y la infanta María Teresa, 26.—Total 189.»

Comentari de *El Liberal*:

»Perfectament. Suposem ara que se 'ls pagui en plata, segons la moda introduïda pel Banch.

»No 'ns arevim a treure'l compte, pero de segur que les assignacions que percibeixen pesan moltissims kilogramos més.»

Comentari de *El Globo*:

»Cinc vuitanta nou kilos. No es pas molt.

»Pero sempre es bo coneixeho, pera saber quién pés un hom se pot treure de sobre.»

Comentari nostre:

»Un rey de 15 kilos!

La menor cantitat de rey possible.

Quantas personas s' acostan més o menos als conjurats sorprenen d'hientse a cau d' orella paraules enigmáticas.

—Aquest istiu!... xiu... xiu... xiu...

—Pero, sevors, qué passarà aquest istiu que no passi 'ls altres? ¿Qué faré aquest istiu que no ho feu al resto del any?

Un conjurat m' agafa pèl bràs, se 'm emporta à un recó y 'm diu ab molt misteri:

—Sab què farém aquest istiu? ¡Suarém!

En Bismarck està malalt, de alguna gravetat.

À propos del célebre personatge. Un dia parlant confidencialment ab lo ministre plenipotenciari dels Estats Units, li va dir:

—aborreixo la política; pero, amigo, lo tender de frutas, encare que no li agradin las figas, ne le de vendre.»

Escròtin gno podría ser que en Bismarck estés malalt de un tip de figas?

Lo Ajuntament de Barcelona ha anunciat l' emissió de un empresat de 20 milions de pessetas.

Ja 'n té per un milio de botellas de Xampany, à quatre duros botella.

Un periódich local prenent vistes en lo camp de la fusió:

«La tracció fusionista acaudillada per en Rius y Taulat, ha minvat de tal manera, que b' pot aplicárseli la frase de 'n Martos: «Sembla un camp d' arbustos alrededor de un xiper.»

—Un xiper ab patillas? Es una cosa inconcebible. Rectifiquem. En tot cas semblara un camp de arbustos alrededor de un *desmay*.

D. Anton ha decidit passar l' istiu à Biarritz. Podria passarlo en qualsevol platxa espanyola: pero D. Anton, ans que tot desitja que creguem en la sinceritat dels seus sentiments proteccionistes.

Llegint lo brindis del àpat de Miramar:

—Mira que diuen: «Adhesión incondicional al trono.»

Un regidor que la sab molt llarga.

—Així es com s' ha de fer: althesió incondicional al trono; pero més incondicional encare als sillons de la Casa gran. Al trono 'ns hi adherim ab lo cor; y als sillons, ab lo cor y ab las ancas.»

Dos cantarellaas que m' envia un estimat col·laborador:

Al veure lo que ha passat
al Congrés, no hi ha qui crea
en la rahó del refrà:

—«Llops ab llops may se mossegan.

Tots los monàrquichs admirin
l' actitud republicana,
puig veuen que aquest silenci
diu molt més que sas paraules.

Algunes comitès reformistas han donat lo «Quien vive» à 'n Romero Robledo.

—L' ex-pollo de Antequera desde l' any 1885 no fa més que anar de una cuyna al altra, pegant ensunada en totas sense fixar-se en cap.

En menos de quatre anys ha visitat la cuyna conservadora, y la de 'n Lopez Dominguez: ha ensunat la de 'n Sagasta y la de 'n Cánovas, y ha fet per ultim un petit alto à la de la conjura.

Pero no s' ha fixat en cap, y 'ls que 'l segueixen comensan à cansarse.

Y tenen rahó que 'ls sobra. Encare qu' en Romero sempre està disposat à fer un discurs de tres horas, ja no es com avans lo pollo de Antequera. Avuy més aviat se sembla al gall de Morón, que va quedarse sense plomas y cacarejant.

Madrit sense Cort, sense ministres, sense politichs, ha quedat convertida en una bassa d' oli.

Los trens surten afestats de passatgers que van en busca de las brisas refrigerants del Cantàbrich ó de las ayguas de diversos estableciments recomenats per la seva eficacia.

Dé manera que la política languideix, per falta de politichs. Això per lo que respecta à Madrit.

En lo resto d' Espanya passa lo de sempre. Lo poble languideix per falta d' aliments.

El *Barcelonés* califica als arrossaires que l' últim diumenge s' reuniren en lo restaurant de Miramar «de amigos incondicionales del alma de Barcelona, del senyor Marqués de Olérdola.»

Ey entenemos: gánima de Barcelona ó ánima de cantí?

Perque, vaja, per lo que à mi toca y respecta, lo qu' es en las ànimes ab patillas, no hi puch creure.

Diu un refrà:

—«Al estiu tota cuca viu.»

Pero 'y 'ls conjurats?

—Oh! ¡Aquests infelissons, ni à cucas arriban!

Los ministres que han anat à San Ildefonso han vist correr l' agua, causantlos gran admiració.

Ho crech molt be.

Perque en Sagasta ha professat sempre la mateixa política: deixar-ho correre tot.

Entre dos pobres qu' estan à la porta de l' iglesia, manco l' un, cego l' altre, s' entaula 'l següent dialech:

Lo manco: —Ja ve aquell senyor que cada dia 't dona 10 céntims.

Lo cego: —¡Ganga!

Passa 'l senyor, tira com de costum los deu céntims en lo platet del cego y s' allunya.

Lo manco: —¿Qui es aquest senyor?

Lo cego: —No 'l conéch més que de vista.

Històrich.

Un amich meu està contractant un pis ab l' amo de la casa. S' ajusstan à xeixanta duros trimestre, y quan ja sembla que tot està convingut, l' amo li diu:

—Ah, me 'n descuidava que t' familia vosté?

—Si, senyor, tinc tres fills.

—Molts son.

—¿Qué vol dir?

—Que no puch ilogarli 'l pis, sinó ab una condició...

M' ha de prometre que no 'n tindrà cap mes.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Ca-der-ne-ra.*
2. TORTURA CEREBRAL.—*La ceu humana.*
3. ROMBO.—*M*

P A P
P A N I S
M A N L L E U
P I L O T
S E T
U

4. GEROGLÍFICH.—*Los grans fan creure al petits.*
Han enviat las 4 solucions los ciutadans Pep Patillas, Un andorrà y M. T. N. n' han endavinadas 3 Un Raviols, Pona Maca, J. Suau y Martí Gali; 2 Escola Petit y Un Reverendo; y 1 no més M. Ninotaire y Zebedeo.

XARADA.

Son la primera y segona
lo nom de una gran ciutat:
es la dos lecto estimat
lo membre de una persona
Si inverteixes la primera
trobaràs un mineral;
es negació la tercera
y una planta la total.

J. USÓN.

ANAGRAMA.

Qui total es un malvat;
pero aquell que falsifica
un acta de diputat,
sa vil tot lo glorifica
y obté 'l nom d' espavilat.

MAPA MUNDI.

ACENTÍGRAFO.

Parle telefònic.
Forn de pa. Quintana 7.
Han de intervisar sis pans
sense total Vigatans
8, segon. Arcís Bonet.

Per la copia

PEPA SISTACHS

TRENCA-CLOSCAS.

ADELA MANSILLA Pupos

LORCA.

Formar ab aquestas lletres lo títol de una divertida pessa castellana.

J. ALAMALIV.

GEROGLÍFICH.

QUI

: ta

SAGASTA

SAL

IT

R. TIVENCHÁ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans S. A. B., Mirambell Maristany y C.º, Picio Adam y C.º, N. Pelouge, R. de Noya, J. Portar, C.º de Olot, Avi Vi-pa, T. Lióngu y C.º, J. Sunyé M. E. Pállo, Un ingles, Masvidal, Prazedes y C.º, Pep Maríta y Tremendo de Reus.—Lo que 'ns envio'n no fa per cas.

Ciutadans Escola-Petit, J. Alamat, Josep Pep y C.º, Pepa Sistachs, Marangi, Amadeo, J. Terri y F. M. F.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envio'n.

Ciutadà: Llorenç. Enviar l' baix copials no t' cap gracia.—P. Talladas: Aprofitarem la major part de lo contingut en la remesa.—Xavier Alemany: L' art clé com de vosté va-be.—Un català: Lo qu' ens envia es fluixet.—Marqués de Olóra-pelas: Lo sonet es la conforme.—Partenaria: La idea de la poesia es molt gastada.—Pepet del Carril: Los versos resultan una mica forstals. Enviri un' altre cosa més espontànea.—Sola y Preñós: La poesia no pot aprofitar-se de xaràs o d' aniran algunes. R. Roura: ¡I lastima que la poesia de vosté no siga festiva!—Ega Sum: Failla la solució de la xarada—M. Riusec: Va bé, com de costumbre.—Dolors Valls: Lo que 'ns remet té poca novelat.—Faldileta y C.º: No bla prou bé.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arc del Teatre, 21 y 22.

XANFAINA.

Los héroes de la sessió del 5 de juliol.—Molta boca y pochs aliments.

López Garibay—*vaya un enredo
«ni sube, ni baja—ni está quedo.»*

La causa de la malaltia de 'n Bismarck.

Los verdaders gobernadors de Filipinas. ¡Per xó estan tant grassos!

Los que hi envia el
govern. ¡Per xó estan
tant magres!

—Escolti: tant mateix es veritat que vindrà 'l Papa?
—No ho sé, per ara no 'ns han avisat per anarlo a
rebre.

Cap á pendre la fresca.—Los nostres politichs son així: després de haverse divertit ab lo país, ara se 'n van á divertirse ab la familia.